

Narození princezny

Vídeň, zámek Hofburg, 2. listopadu 1755

Jako by ničivé zemětřesení, doprovázené vlnou tsunami, která v jižním Portugalsku dosáhla výšky neuvěřitelných třiceti metrů, bylo gongem, jenž ohlásil celé Evropě narození významné osobnosti. Tsunami, která zvedla výšku v Gibraltarském průlivu o dva metry a jejíž sílu a moc pocítili i na pobřeží Francie, Anglie, Irska, Belgie a Holandska, vyvrhla na tento starý kontinent hrůzostrašný osud, který hledal tělo, jež by se stalo jeho domovem.

„Áááá!“ ozval se výkřik, který vmžiku pohltily brokátové závěsy na vysokých zámeckých oknech. Obloustlá tvář dříve jistě pohledné ženy se topila v bílých poduškách jako v rozběsněném oceánu. Krůpěje potu, v nichž se odráželo světlo svíček, se jí koulely po obličejí a později mizely v mokřých mapách na polštáři. Dlouhé svítivě zlaté vlasy ležely divoce rozhozeny kolem její hlavy. Vždy čistě bílá pleť byla nyní zarudlá a modré živé oči poněkud pobledlé únavou a porodními bolestmi. Ležela, držíc si oběma rukama velké břicho, ztvrdlé silnou kontrakcí v kámen. Zkušená rodička, která přivedla na svět již čtrnáct dětí, nyní procházela tou nejtěžší a nejbolestivější fází porodu. Pravidelné kontrakce po necelých třech minutách napovídaly blížícímu se narození dítěte.

Nešťastný osud se prohnal pobřežními státy jako vítr a nořil se stále hlouběji do vnitrozemí. Neviňátko, jež vycíťovalo jeho nepřízeň a hrůzu, se schovávalo v matčině lůně, jak nejdéle to šlo. Snad se domnívalo, že běs přelétne celé Rakousko a usadí se někde v Uhrách. Jenže když se přiblížil k Vídni, zmírnil tempo. Kroužil kolem jako sup. Nečekal však na smrt, nýbrž na narození. Neviňátku jeho skryš nepomohla. Teplé břicho matky nezabránilo příchodu ledového dechu, který již vstoupil do císařovny ložnice.

„Zatlačte! Jen pořádně zatlačte! Nebojte se. Už vidím hlavičku,“ pobízel panovnici dvorní lékař. „Ještě. Ještě. Jen tlačte! Zhluboka se nadýchněte a zatlačte!“

Marie Terezie napnula všechny síly a zrudla v obličejí jako růže. Modré oči ukryla odulá víčka sevřená křečí.

„Bééééé! Béééééé!“

Místnost naplnil slabý dívčí pláč.

„Je to holčička! Holčička! A jak krásná,“ volal lékař s novorozencem v rukou. Obloustlé tělo rodičky se náhle vymanilo ze strnulé křeče a rozvalilo se po celé posteli. Růž z tváře zmizela, ústa prokrojil mírný úsměv

a z dokořán otevřených očí zasvítilo samo nebe. Jen pot se stále řinul jako řeka a lepil svou solí dlouhé zlaté vlasy do úzkých pramínků.

„Béééé, béééé,“ brečelo miminko vyciřující chladný osud, který mu pronikal jemnou pokožkou do tělíčka.

„Řekl jste holčička?“ zeptala se šťastná matka, teď už klidně a vyrovnaně.

„Ano,“ přikývl lékař.

„No tak mi ji přece ukažte!“ zazněl v jejím hlase panovnický tón.

„Tady je!“ usmál se lékař a přiložil jí dítě k velkým ňadrům.

„Krásná. Opravdu nádherná. Snad nejhezčí z mých dětí,“ řekla něžně a políbila dcerušku na mokré vlásy. „Učiním z ní velkou panovnici. Královnu mocné země. Země, která se bude sklánět před její krásou jako před paprsky vycházejícího slunce. Stane se slavnou.“ Pohledem bloudila někde v neznámu a ústa otvírala k velkým proroctvím. „Bude se jmenovat —“

Lékař nastražil uši.

„Ano, její jméno musí nést část jména mého —,“ blábolila zasněně spíše pro sebe. „Bude se jmenovat... její jméno bude znít —,“ opakovala stále dokola, jako by nevěděla, kdy přestat. „Bude se jmenovat —“

Výraz její tváře se jasně a hned zase mračil jako dubnová obloha.

„Ano, už to mám!“ zvolala vítězoslavně. „Marie Antoinetta.“

Kapitola 15

Návrat domů

Studený vítr, fučící od severu, okrádal stromy o jejich pestrobarevný šat a trhal ho v cáry. Polonahé platany cudně skláněly hlavy a mlčky pozorovaly barevnou paletu ležící u jejich statných nohou. Tato červeno-žluto-hnědá peřina však nespala. Ze sladkých snů ji budily prudké závany větru, který si hrál s jejím veselým peřím jako s dětskou hračkou. Ohňostroj listů se rozstříkával do všech stran. Složitě obrazce se rozpadávaly v barevný déšť, jenž sytil tento pochmurný den dokonalou nádhrou.

Velké hnědé oči, zvlhlé slzami, pozorovaly tyto podzimní hrátky, které alespoň na okamžik nechávaly zapomenout. Zapomenout na katastrofu, jež se udála před necelými čtyřmi týdny. Zvadlý pohled lehce ožil a mrak halící Louisinu krásnou tvář se na okamžik rozplynul. Červená, žlutá, zelená, svítily lupínky jako malé lampiónky. Život a pohyb listů v ní budil